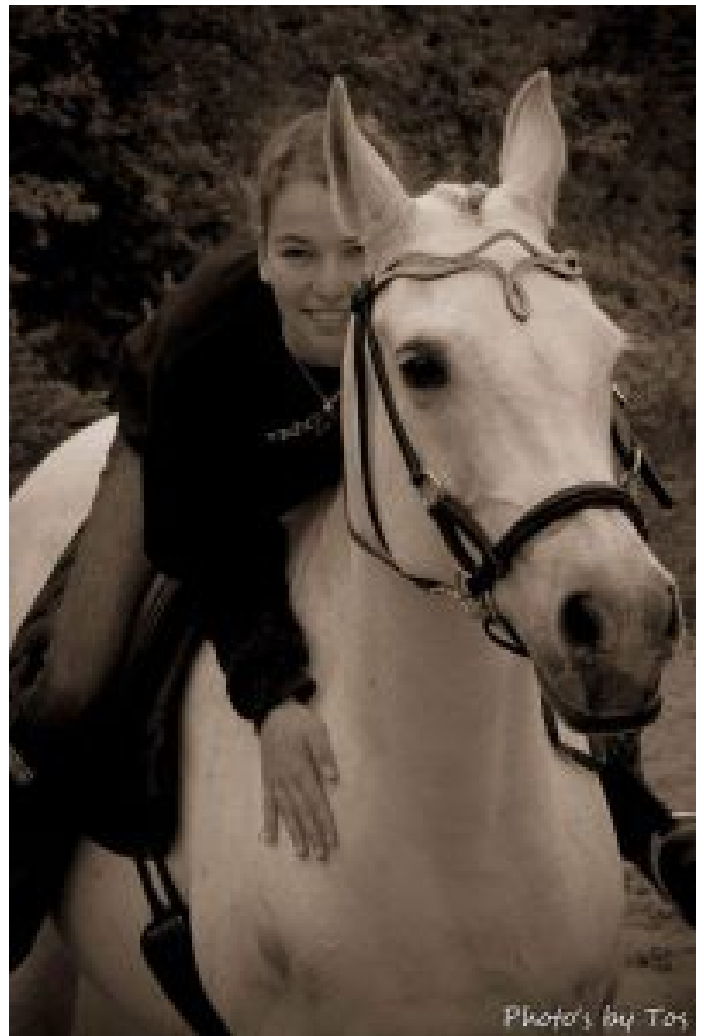

Sylvana – CRPS

“De wereld lijkt zo leuk, vooral op jonge leeftijd. Alles kan, alles mag! Tot het moment waarop het totaal omdraait ... Je klapt tegen een paal aan, je luistert niet naar je lichaam en gaat door.

Sinds september 2010 heb ik veel pijn. Toch een gebroken knie? Sindsdien loop ik van het ene ziekenhuis naar het andere, van de ene afdeling naar de andere, van de ene arts naar de andere en telkens hetzelfde verhaal.

Nu ik werk gaat alles zwaar en moeizaam. Zoveel pijn en verdriet ... Het ergste was dat er een loopfiets kwam. Daar mogen winkels en de medemens wel wat over leren! Man, wat een opmerkingen. Je moet weten dat ik voorheen alles deed en zoveel liep en nu kan ik niet stilstaan of lopen of ik moet zitten.

In de winter is het nog erger dan in de zomer. Niet kunnen douchen, want dat verergert alles. Regen of sneeuw of die koude temperaturen zorgen dat ik altijd loop in thermokleding. Ik denk dat ik alle winkels heb leeggekocht. Dikke en dunne

thermoleggings, truien, handschoenen en zelfs ondergoed; alles om niet de pijn of verschrikkelijke roodheid te krijgen.

Het ergste is dat ik mezelf niet snap. Zo gaat het goed en zo gil ik het uit! En dat op je twintigste, als je vol in het leven staat. Nee, dat snap ik totaal niet. Artsen die je niet geloven, belafspraken die niet worden nagekomen. Revalidatie die moet beginnen maar niks kunnen. En de kracht die verdwijnt.

Ik heb CRPS (Complex Regionaal Pijn Syndroom), een complicatie die na een letsel of een operatie aan een arm of been ontstaat. En ik heb een hekel aan mijn leven! Ik werk met kinderen dat moet stoppen want veilig te werk gaan gaat niet meer. Alles wat leuk is raak je kwijt! Denk aan de hobby's, de dagjes weg. Vrienden en familie, iedereen laat je in de steek. Ik kan er op dit moment even niets positiefs uithalen.”